

SØNDAG SEKSAGESIMA (2. TEKSTRÆKKE).

Ullerød Kirke (Frederiksborg Valgmenighed), den 4.2.2018.

Salmer: 405 - 356 - 305 - 401 / 320 - 455 - 31.

Læsninger: Esajas' Bog 55:6-11. 1. Korinterbrev 1:18-25. Markusevangeliet 4:26-32.

Kære menighed!

"Jeg er Herren, der er ingen anden, der er ingen anden Gud end mig. Jeg væbner dig, skønt du ikke kender mig, for at de skal vide i øst og i vest, at der ikke er nogen anden end mig, jeg er Herren, der er ingen anden! Jeg danner lys og skaber mørke, jeg frembringer fred og skaber ulykke, jeg, Herren, frembringer alt dette."

Sådan har vi hørt profeten Esajas forkynde ord fra Gud. Det er Guds egne ord i profetens mund vi hører. Gud træder frem som den eneste Gud og den sande Gud: "Jeg er Herren, der er ingen anden, der er ingen anden Gud end mig."

Gud er den eneste Gud og den sande Gud - og den skabende Gud. Der er ikke noget der ikke bliver til ved ham. Han siger: "Jeg danner lys og skaber mørke, jeg frembringer fred og skaber ulykke."

Straks tænker vi: Ja, lys. Vi kan ikke leve uden lys. Og ja, også mørke hører verden til. Men at Gud både frembringer fred og skaber ulykke, kan det være rigtigt? Den eneste Gud, den sande Gud, den skabende Gud, den livgivende Gud, skaber han også ulykke? Ulykke som varslers død, og som også kan føre til død?

Så er det vi må gå tilbage til Job. Job er en retfærdig mand, men han har mistet alt, og han har grundet over Guds væsen og over sin egen ulykke, og Gud har talt til ham om skabelsens storhed og ufattelighed, og Job må til sidst sige:

"Jeg har talt om noget, jeg ikke forstod, om ting, der var for underfulde til, at jeg kunne vide besked. (...) Jeg havde hørt rygter om dig, men nu har jeg set dig med egne øjne; derfor kalder jeg alt tilbage og angrer i støv og aske."

Sådan er det med Gud. Gud er grunden under alt. Magten over alt. Magten til at være til i alt hvad der er til. Uden Gud ville du og jeg ikke være til. Intet ville være til. Der ville ikke være andet end tomhed og mørke.

Eller rettere: Der ville slet intet være. Ikke engang tomhed og mørke. **Ikke engang selve dette at være ville være.**

Gud er grunden under alt. Men netop også uudgrundelig. **Gud er den uudgrundelige grund.** Vi ender med intet at forstå. Vores tanke bryder sammen. Vore ord slår ikke til. Vi ender i modsigelsen. En modsigelse som vi ikke kan løse. ”Jeg kalder alt tilbage og angrer i støv og aske,” siger Job.

Men dermed ender vi også med at befinde os foran selve det Hellige. Selve Guds hellighed. **Guds hellighed som vi mennesker ikke kan leve uden, men som vi dog ikke kan fatte. Guds hellighed som ubønhørligt holder os på afstand, men som også ubønhørligt drager os til sig.**

Hvis vi bare et øjeblik tænker på den verden vi lever i, så ser vi nok for os al skabningens herlighed og styrke, men vi ser sandelig også ondskaben og ødelæggelsen. Det er som om der ikke er ende på det. Menneskenes ondskab og den ødelæggelse som mennesker forvolder, er som et uendeligt mørke over jorden.

Og det er ikke mærkeligt hvis vi tænker:

Ja, hvis ikke der er en uendelig og ubegribelig Gud der er større end mennesker og alt menneskeligt. Uendelig i sin skabende og fornyende kraft. Ubegribelig i sin herlighed. Hvis ikke, så er alt håb ude. Så der er ikke andet for os at gøre end at kalde på profeten Esajas' Gud og på Jobs Gud.

Men hvis vi gør det, hvem er det så der kommer til syne?

Så kommer dette ene fattige menneske fra Galilæa til syne. Han vækker modstand og foragt. Han vækker også menneskers længsel og håb. Men hvad er det for mennesker? Fattige og foragtede. Plagede og lidende. De ydmyge og de sårede. De underste og de mindste.

Der er ingen ære og pragt omkring ham. ”Ærens konge” er han langt senere blevet kaldt. Men hvad er det for en ære? Det er ikke til at se.

Og magt har han slet ikke. Han ender med at blive taget til fange og dømt og pint og henrettet.

Han kommer med sit ord. Et skrøbeligt ord. Han lægger det som et frø i jorden. Ja, i virkeligheden er det ham selv der er frøet. Det mindste af alle frø. Hvedekornet der bliver sået og forsvinder.

Men det han sår i jorden, i verden, kommer til at gro, i jorden, i verden. **Det vil gro i jorden, og det vil nå til himlen.** Det er ikke til at vide hvordan. For det er anderledes end alt andet liv. Det er det usynlige. Men det er også det vældige. Det hellige. Det guddommelige.

Det er det som vi ikke kunne have forudset. Det er "hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte."

Det er en stemme der taler. En stemme som inden anden. Det er ord vi hører. Lysende ord. Eller det er en stilhed. En fred vi aldrig før har kendt. Men også en kraft der bevæger os. En indsigt vi ikke ved hvor kommer fra. Et lys når mørket er mørkest. Et håb når alt er håbløst. En uforklarlig forvisning.

Så svagt som noget kan være. Og dog uimodståeligt stærkt.

Da Esajas blev kaldet til profet, så han i et syn Gud Herren på sin trone omgivet af vældige himmelske engle, og Esajas udbrød: "Ve mig, det er ude med mig, for jeg er en mand med urene læber, jeg bor i et folk med urene læber, og nu har mine øjne set kongen, Hærskarers Herre."

Og vi har hørt hvordan Job - da Gud har talt til ham - må udbryde: "Jeg kalder alt tilbage og angrer i støv og aske."

Og vi kan tænke på hvad evangelisten Lukas fortæller. Han fortæller at da Jesus kalder fiskeren Peter og nogle andre fiskere til at forlade alt og følge med ham, da kaster Peter sig ned for ham og udbryder: "Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand."

Alt dette handler ikke om moral, om rigtigt og forkert. Vi ved ikke noget om Esajas' liv før han bliver kaldet til profet. Vi ved slet ikke noget om hans person. Om Job ved vi faktisk kun at han er en retfærdig mand der har gjort alt rigtigt.

Og Peter og hans kammerater bliver godt nok overraskede over at Jesus pludselig befaler dem at sejle ud på søen. Før Jesus kom, fangede de ikke noget. Nu kan de pludselig lande en stor fangst. Men ellers må vi regne med at de bare er ganske almindelige fiskere og mænd på godt og ondt.

Hvad er det der sker? Vi hører Jesus sige det: Der bliver sået et frø. Det mindste af alle frø.

For Esajas viser der sig et himmelsk syn. Job oplever, at en storm blæser op, og Herren taler til Job inde fra stormen.

Men til sidst er der bare et menneske der kommer gående. Og der bliver noget til som ingen kan se, og ingen kan begribe, og ingen kan forklare. Men som vil vokse og gro og til sidst blive større end alt andet.

Jesus kommer til verden og til os mennesker med Guds nærhed. Han er Guds nærhed. Gud er i ham, og han er i Gud, og han er midt iblandt os. Han lever. Han dør. Men han forbliver levende iblandt os. På en ny måde. Han tager imod os, og vi kan tage imod

ham, og det er selve den ufattelige hellighed som vi ikke forstår, og selve den ufattelige hellighed som vi ikke kan leve uden.

Kort og godt til sidst: **Hvad er det Jesus bringer? Han bringer os det han er. Han bringer os Gud selv. Gud der vil tage magten over os. Sådan at ingen andre magter kan få magt over os.** ”Jeg er Herren, der er ingen anden, der er ingen anden Gud end mig. Jeg væbner dig, skønt du ikke kender mig, for at de skal vide i øst og i vest, at der ikke er nogen anden end mig, jeg er Herren, der er ingen anden!” Amen.